

Normalitat?

Dij, 2/04/2020 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Aquests dies tot és diferent. Molta gent fa esforços per viure el confinament de manera que no ens limitem a passar els dies sinó que aquests dies i setmanes els puguem aprofitar al màxim possible per a viure “bé”. Una de les coses que està quedant clara és la necessitat de comunicar-se: les trucades telefòniques i l’ús dels mitjans que ofereix Internet ajuden la gent a comunicar-se, a interessar-se per la salut dels altres, a combatre la soledat... La comunicació és important en la vida humana (no dic “informació”, que és un altre tema).

Això ho dic pensant en gent que ha pogut dur a terme el lema “Jo em quedo a casa”. Altra cosa hauríem de dir si pensem en la gent que no té casa on quedar-se o que tenien un sostre rellogat de sota del qual els han expulsat per por al contagi o perquè els nens de la família, estant tot el dia a la casa, molesten. Per aquestes famílies també aquests dies són diferents, molt diferents.

També la vida dels capellans ha canviat. Segurament hi ha experiències diverses: tenint tancat, potser hi ha parròquies on queda obert, per exemple, el servei de distribució d’aliments, a càrrec d’un voluntariat incansable. Però en tots els casos, no hi ha gent amb qui reunir-se, celebrar, compartir... de manera presencial. I d’una manera o altra intentem acompanyar malgrat el confinament, aprofitant els mitjans a l’abast. Sabem que la gent que acompanyem en la pastoral ordinària també necessita ser acompanyada aquests dies i setmanes de confinament. Especialment la gent gran que viu sola, però tothom. Hi ha força persones que necessiten “escoltar” la veu del mossèn per telèfon, o mantenir-hi converses a través dels mitjans tecnològics, si els tenen a mà. I hi ha un desig general de sentir-nos els uns als altres. Segurament és experiència comuna de molts de nosaltres haver rebut missatges que diuen: “gràcies per haver pensat en mi!”.

De tot el que estem vivint aquestes setmanes n’haurem d’extreure lliçons. En tots els àmbits de la vida: personal, familiar, veïnal, social, acadèmic, laboral, polític,

econòmic, mediàtic... També eclesial. I, concretament, pastoral. Jo ja m'estic adonant de la contradicció que hi ha entre l'experiència d'acompanyament d'aquests dies i l'acompanyament que feia fins ara en la vida normal ("normal"?). Et sents interpel·lat quan algú et diu: "hauries de trucar a tal", i tu no poses cara a aquest nom. I que comencis a pensar en cares que veus a missa i t'adones que no saps ni el nom ni res d'aquella persona.

Caldrà reflexionar-hi. Caldrà contrastar-ho entre nosaltres. Caldrà portar-ho a la pregària. Tanmateix la intuïció és que els capellans hem de dedicar moltes més hores -no només ara- a l'acompanyament i seguiment de les persones i menys a qüestions estructurals, que també són molt importants però que no necessàriament han d'estar a les nostres mans.

Potser el retorn a la "normalitat" ha de ser un viatge a la novetat. Potser aquests dies estem fent un tast del que hauria de ser "normal".

Josep Maria Romaguera